

Prædiken til 5. søndag efter påske

Joh. 17, 1-11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Sådan talte Jesus; og han så op mod himlen og sagde: »Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, ligesom du har givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus. Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre. Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til. Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig fra verden. De var dine, og du gav dem til mig, og de har holdt fast ved dit ord. Nu forstår de, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig. For de ord, du gav mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed forstået, at jeg er udgået fra dig, og de er kommet til tro på, at det er dig, der har udsendt mig. Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem. Jeg er ikke længe i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi.« Johannesevangeliet 17,1-11

Hvis du læser Johannesevangeliet igennem, så begynder det at spidse lidt til, før her vi er nået til i dag. Det sker for ca. 4 kapitler siden – omkring kapitel 14. Den sidste nadver er overstået. Judas har forladt scenen, og Jesus har stadig runkne hænder efter at have vasket alle de beskidte fødder rene. Og så begynder han at tale. Han fortsætter i fire kapitler med at fortælle disciplene alt, hvad de har brug for at vide, før han forlader dem. Hvor skal han hen? Han skal faktisk dø! Det er bare ikke sådan, han siger det. Han siger det, som om han er på vej til en familiekomsammen med sin far, som ingen andre er inviteret til. Og han overlader ansvaret til dem, mens han er væk. Han vil komme tilbage, men de bliver lidt bekymrede over hvor længe, han vil være væk. ”Et lille stykke tid,” beroliger han dem, ”og så vil I se mig igen.” Og det gjorde nogen af dem lidt senere, men så var han væk igen. Et lille stykke tid blev til et langt stykke tid. Et langt stykke tid blev til en livstid. 10 år blev til 100 år, som blev til 500 år og til 1000 år! Og nu sidder vi så her i kirken, og nogen af os tænker måske, er vi blevet forældreløse? Er han væk, eller er han ikke væk? Og hvis han er væk, hvor er han

så hende – og hvad i alverden skal vi dog gøre uden ham? Og hvis han ikke er væk, hvor er han så helt præcist – og hvorfor viser han sig så ikke?! Har nogen af jer prøvet at være babysittere?

Jeg kender en dame. Hun er den ældste af tre døtre. Hun blev udnævnt til familiens babysitter. Fra hun var 12 år, var hun den, som forældrene overlod ansvaret til, når de skulle ud om aftenen. Først ville hendes far tage hende til side og minde hende om, hvor meget han og mor stolede på hende. Ikke kun fordi hun var den ældste, men også fordi hun var den mest ansvarlige. Det gjorde hende altid svimmel - men hun var enig med ham. Hun ville ikke lade huset brænde ned. Hun ville ikke åbne døren for fremmede. Hun ville ikke lade sine små søstre falde ned af kældertrappen. Så ville hende mor vise hende, hvor hun havde lagt telefonnummeret, minde hende om, hvornår de ville være hjemme, og de ville alle sammen gå i samlet trop hen til hoveddøren, hvor alle kyssede alle farvel. Så sagde låsen klik - og en ny æra begyndte! Nu var det hende, der bestemte! Hun vendte sig om og kiggede på sine nye ansvarsområder, og det hun så i sine søstres ansigter lignede en mellemting mellem håb og frygt. De vidste, at hun ikke var en erstatning for det, de havde mistet, men eftersom hun var det eneste de havde, var de villige til at give det et forsøg. Og det var hun også. Hun spillede spil med dem, hun læste bøger for dem, hun lavede ostmadder til dem - på hvid brød, uden skorpe. Men jo senere det blev, desto mere gnavne blev de. ”Hvor er mor og far? Hvornår kom-

mer de hjem?”. Hun svarede dem igen og igen. Hun fandt på historier om, hvad de alle sammen ville lave om morgenen. Hun lovede dem, at hvis de lagde sig til at sove, ville hun sørge for, at mor og far kyssede dem godnat, når de kom hjem. Hun prøvede at få alting til at lyde normalt, men hvordan kunne hun vide om hendes forældre havde været udsat for en frygtelig ulykke?

Det var ikke sikkert de nogensinde ville komme hjem igen! Og de tre piger ville blive splittet ad og ville blive sendt til tre plejefamilier og de ville aldrig se hinanden igen! Det var svært at være babysitter. Damen jeg kender, har fortalt mig, at det var svært at være babysitter, fordi hun jo også risikerede at miste sin far og mor, hun havde lige så meget at miste som sine søstre. Hun havde lige så meget at frygte. Men hun kunne ikke give efter for det, for hun var jo den, der havde ansvaret. Det blev forventet, at hun vidste bedre. Det blev forventet, at hun skulle udvise tillid og skabe det samme hos dem. Det var forventet, at hun havde alle svarene.

Mange af jer ved, hvad jeg mener. Ikke kun fordi I har været babysittere, men fordi I er kristne. Vi er alle sammen Kristi ældste børn i verden. Dem han har givet ansvaret i verden. Vi er dem, der har ansvaret, dem han stoler på kan fortsætte i Hans navn, og overalt hvor vi går, kan vi se ansigterne på dem, som han vil have, vi skal passe på. Nogen af dem længes stadig efter at se ham, og nogen af dem gør ikke. Nogen af dem er stadig åbne for, at han vil vende tilbage, og nogen af dem har lukket deres hjerte. Nogen af dem venter stadig, og nogen af dem har

klart givet op. Først hopper de altid ud af sengen, når de hører fodtrin på trappen, men nu ved de bedre. Måske bliver det morgen, måske gør det ikke. Måske bliver de og venter på at finde ud af det, og måske stikker de af ud i natten for at lede efter et andet mere pålideligt lys. Hvor er han? Hvor tog han hen? Og hvornår kommer han tilbage? Det er svært at være den, der bestemmer, fordi vi er mulige forældrelose, men han sagde, at det ville han ikke være. Han sagde, at han ville tage væk, men også at han ville komme igen ved tidernes ende. »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord,», sagde han før han tog afsted. ”Og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.” Ikke besøge dem, ikke komme forbi engang imellem, ikke sende et postkort. Vi vil komme og tage bolig hos ham, sagde Jesus. Johannes bruger kun ordet ”bolig” to gange i sit evangelium, begge steder omkring den sidste nadver. ”I min faders hus er der mange boliger” siger Jesus lidt tidligere. ”Jeg går bort for at gøre en plads rede for jer.” Det er ikke en midlertidig plads, vi taler om, men en permanent én. En beboelse, der er stor nok til at rumme kærligheden til Gud på den ene side og binde ham til os på den anden. Et gigantisk hjerte af et sted med plads nok til alle, som kærligheden forener. Johannes’ forestilling om himlen er at flytte ind hos Gud, som er flyttet ind hos os. Adressen skifter bare mellem første gang og anden gang, han skriver det ned. Det var derude et eller andet sted første gang. Et eller andet sted ude i fremtiden, hvor Jesus skulle hen og ingen kunne følge ham. Et sted vi skulle vente på, at han

kom tilbage fra og viste os.

Anden gang Johannes skriver om det, er Jesus ikke på vej væk, men er på vej tilbage. Stedet er ikke længere derude et eller andet sted, men lige her! Et sted i nutiden hvor Gud hviler med dem, der holder hans ord. Jeg er lidt forvirret omkring detaljerne, som Johannes også er selv. Men det virker som om, vi bliver en del af en større udvidet familie, og endda en hellig en af slagsen. Når Gud og Jesus flytter ind hos os, får de åbenbart lavet rigtig mange nøgler. Nøgler til Helligånden, nøgler til andre disciple, nøgler til alle mulige fætre og kusiner til Kristus. Og som vi kommer og går, lærer vi at genkende hinanden og bruge hinanden til alt det, som folk, der bor sammen, bruger hinanden til.

Det her er rigtig godt nyt til babysittere! For det betyder, at vi ikke er alene i huset. Der er nogle andre hjemme i os og i dem vi passer. Og det betyder, at vi ikke behøver at være Gud for dem. Vi kan være mennesker i stedet for. Med plads til Gud indeni os til at hvile og hele vores hjerter indefra og ud. Det er også rigtig godt nyt for forældrelose, fordi vi ikke behøver at være det. Dem som virkelig elsker os bor indeni os, og ingen kan rive os ud af deres hænder. Måske skal vi lære en ny måde at kommunikere med dem på, eftersom de er indeni os nu? Og ikke står foran os, hvor vi kan holde fast i dem, som vi plejede at gøre. Hvis vi vil tale med dem, kan det være, at vi må sætte os ned et stille sted og lytte opmærksomt efter lyden af vinden, der blæser indeni os. Efter lyden af den lille stemme, der oftere taler i stilhed end i

ord. Men fra nu af kan der ikke mere være tvivl om, hvor vi og de har hjemme. Om vi kommer eller går, hviler Gud i os og lægger gule post-it-sedler over det hele: ”Hold fast ved mit navn for at vi kan være ét!” Amen.

Morten Sternberg

Sydhavn Sogn

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 224: Stat op, min sjæl, i morgengry

Nr. 336: Vor Gud, han er så fast en borg

Nr. 309: Bøj, o Helligånd, os alle

Nr. 411: Hyggelig, rolig

Nr. 331: Uberørt af byens travlhed (vers 4)

Nr. 29: Spænd over os dit himmelsejl

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk